

شهر وند

روزنامه

چهارشنبه ۱۸ آذر ۱۳۹۴ | ۲۷ صفر ۱۴۳۷
۹ Dec 2015 | سال سوم | شماره ۷۳۲

رسانه فرهنگ خدمت و اولاد ایران

در جلسه هیأت دولت با مقام معظم رهبری صادر شد

فرمان کناره‌گیری دولت از عرصه اجرا در اقتصاد

صفحه ۴

سیاست

سخنگوی دولت:

بزرگتر از اردوغان هم نمی‌تواند ایران را تهدید کند

صفحه ۲

اقتصاد

تعاونی مسکنی که همه را خانه‌دار کرد جز اعضایش

صفحه ۶

هلال

در دیدارهای دکتر ضیایی مطرح شد

آمادگی جمعیت‌های ملی برای گسترش روابط با هلال احمر ایران

صفحه ۱۵

روز پرکار معاون اول رئیس جمهوری در استان البرز

جهانگیری: هزینه‌های میلیاردی کشورهای منطقه برای شکست مذاکرات خنثی شد

صفحه ۲۴

تلاش چند عضو شورا برای تغییر مسیر حسابرسی از شهرداری «دبیر»، شهرداری راروی پل برد؛ «چمران» سرپاداد

علیرضا دبیر: بررسی گزارش حسابرسی از سازمان‌های شهرداری را به کمیسیون تلفیق محدود نکنید
چمران: حسابرسی‌ها در کمیسیون تلفیق بررسی و سپس در صحن شورا مطرح شود

گروه جامعه: در حالی که برخی اعضای شورای شهر تهران تلاش می‌کنند، گزارش‌های پرحاشیه حسابرسی‌های شهرداری تهران در سال ۹۲ را پشت درهای بسته تمام کنند، رئیس کمیسیون برنامه و بودجه شورای شهر تهران می‌گوید: «بنا بر اساس مواج حسابرسی‌های سازمان‌ها و شرکت‌های زیرمجموعه شهرداری تهران متوقف شود. با همه اینها در روز چند تن از موافقان شهردار تهران پیشنهاد کردند اساساً مسؤلیت حسابرسی از کمیسیون برنامه و بودجه شورا منتفک شود و به نظر می‌رسد با حمایتی که

طرح نو

آسیب‌شناسی و مدیریت آسیب‌های سیاسی زلزله احتمالی در پایتخت

پیامدهای سیاسی زلزله تهران

صفحه‌های ۹-۱۲

انجام کار بزرگ‌ترین جراحی‌های ساینمیک در استان گیلان

جمعیتهای ملی برای گسترش روابط با هلال احمر ایران

جمعیتهای ملی احمر ایران از تعالیم انسان‌ساز دین مبین اسلام و سیره‌والای معصومین (ع) در ترویج فرهنگ [وقف و هبه] از عموم افراد جامعه برای اهدای هرگونه وسیله و تجهیزات پزشکی (به منظور راه‌اندازی بانک تجهیزات پزشکی امانی) برای بهره‌مندی بیماران نیازمند دعوت به عمل می‌آورد.

مکان: خانه‌های داوطلب و تمامی شعب جمعیت هلال احمر در سراسر کشور و شبکه اجتماعی امید و صلح داوطلبان: Hhmv.ir

کمک به بیماران نیازمند: شماره‌گیری #۵۱۵۱ * ۷۳۳ * از طریق تلفن همراه

شماره حساب ۴۲ / ۱۵۰۰۰۰۰۰ بانک ملت

یادداشت

وقتی سیاست‌های اقتصادی ناقص انجام شود

همیشه گفته شده است که فلان سیاست اقتصادی نسخه بانک جهانی یا صندوق بین‌المللی پول است و همین برچسب کافی است تا آن سیاست رد شود. البته تردیدی نیست که این نهادها توصیه‌هایی را برای کشورهای گوناگون می‌کنند، ولی به صرف آنکه توصیه‌ها با پرچم صندوق بین‌المللی پول یا بانک جهانی مواجه شود، نمی‌توان آنها را رد کرد. همچنین که به این دلیل نیز نمی‌توان آنها را تایید کرد. ولی مخالفان این سیاست‌ها شواهد دیگری را هم به ادعای خود در مخالفت با این سیاست‌ها اضافه می‌کنند، از جمله اینکه در فلان کشور یا بهمان منطقه، این سیاست‌ها با شکست مواجه شده است. ولی پاسخی که معمولاً داده می‌شود این است که برخی از کشورها اقداماتی را در جهت اجرای این سیاست‌ها انجام می‌دهند، ولی این اقدامات به‌طور معمول ناقص انجام می‌شود، لذا وقتی که گفته می‌شود فلان سیاست باید از طریق ترکیب و اجرای چهار سیاست به صورت همزمان یا به ترتیب انجام شود، ولی یک یا دو مورد آنها را انجام ندهند، طبیعتاً است که این سیاست‌ها به نتیجه مطلوب نرسد. بنابراین آنچه اجرا می‌شود هرچه باشد، سیاست مورد نظری که توصیه شده است، نیست، به علاوه هر کشوری بر حسب شرایط خود می‌تواند سیاست‌هایی را برای تکمیل یا کاهش عوارض انتخاب کند که به‌طور معمول این کار صورت نمی‌گیرد.

اجازه دهید از این مقدمه بیرون آییم و به یکی از مهم‌ترین مسائل در سیاست‌های اقتصادی ایران بپردازیم. از ابتدای برنامه اول گفته شد که حداقل دو سیاست همزمان با یک سیاست مکمل باید در کشور اجرا شود تا اقتصاد از این وضع رهایی یابد. یکم آزادسازی، دوم خصوصی‌سازی و سوم سیاست‌های حمایتی برای حمایت از اقشار آسیب‌پذیر. هیچ کدام از این سه سیاست بدون دیگری کارآمد و کارساز نیست. آزادسازی نیز مقدم بر خصوصی‌سازی است. ضمن آنکه خصوصی‌سازی باید شفاف و قانونی باشد و اصل رقابت منصفانه برای خریداران رعایت شود. از حدود ۲۶ سال پیش تاکنون ترکیب و اجرای این سه سیاست (در کنار سایر سیاست‌ها) همواره مورد اختلاف بوده و در عمل هیچ کدام بر اساس قواعد شناخته شده علم اقتصاد و برنامه‌ریزی

اقتصادی انجام نشده است. در این ۲۶ سال نتوانسته‌ایم، سیاست آزادسازی از جمله حذف نظام قیمت‌گذاری و کنترل صادرات و واردات از طریق تعرفه‌ها و تقویت اصل رقابت و بهبود شاخص‌های محیط کسب و کار را اصلاح کنیم. بنابراین هر از گاهی دچار بحران شده‌ایم. حدود ۱۵ سال پیش با هزار زحمت از زنگنه‌گری کردیم و چه هزینه‌هایی را تحمل کردیم تا به این هدف برسیم. ولی چیزی نگذشت که به سرعت آن قاعده را فراموش کردیم و ارز تک‌نرخ را از دست دادیم و دوباره با هزینه سنگینی می‌کوشیم که قیمت رسمی را به بازار نزدیک کنیم. قیمت سوخت را هیچ‌گاه نتوانستیم آزاد کنیم و هنوز هم مثل یک غده چرکین در اقتصاد خودنمایی می‌کند و چه بلایایی که از این راه به جامعه وارد نشده است. بدتر از آن خصوصی‌سازی بود که از ابتدا نیز پای آن لنگ بود و به قول برخی افراد، تبدیل به اختصاصی‌سازی شد. اصولاً مشکل اقتصاد ایران در درجه نخست آزادسازی بود و نه دولتی بودن مالکیت؛ و تنها به موازات و حتی پس از حل مشکل آزادسازی باید خصوصی‌سازی هم می‌شد. ولی شیرینی رانت اجازه نداد که کسی به این فکر کند کارخانجات شدند که نه خصوصی بودند و نه دولتی و به معنای دیگر هم دولتی بودند و هم خصوصی لذا مشهور به خصولتی شدند. منافع هر دو حالت را می‌خواستند و هزینه‌هایش را نه. به همین دلیل آنها به پایه سومی در اقتصاد تبدیل شدند که رقابت را از میان بردند و موجب تضعیف هرچه بیشتر بخش خصوصی واقعی شدند و به قول معروف به جای آنکه یار شاطر شوند، بار خاطر شدند. از همان ابتدا دلایل مهم دیگری هم در مخالفت با خصوصی‌سازی واقعی وجود داشت که ظاهراً دولت‌ها نتوانستند از پس آن برآیند. این نیز محصول عادت وزارتخانه‌های دولتی بود که همه اهداف خود را از طریق شرکت‌های تحت پوشش خود پیش می‌بردند. موضوعی که رئیس سابق کل بانک مرکزی به خوبی شرح می‌دهد. وی معتقد است که: «دستگاه‌های دولتی، شرکت‌های وابسته به آنها حیاط خلوتشان هستند و در بسیاری از اوقات کسری بودجه آن دستگاه دولتی از عواید و دارایی‌های این شرکت‌ها تأمین

با حضور معاون وزیر و رئیس هیات عامل ایمیدرو

خط تولید انبوه ورق‌های آجدار در شرکت فولاد مبارک اهواز افتتاح شد.

رجوع به صفحه ۷

آگهی تجدید مناقصه عمومی

رجوع به صفحه ۵

شرکت برق منطقه ای آذربایجان